

И на сутринта го намерили тъй заклан. Много сливенци били арестувани, между тях бил и Хаджи Димитър, но след три месеца го пуснали- нямало следи. След един месец се случила друга работа. Някакви хора нападнали кадията на Сливен- Али ефенди. Обрали го и му отрязали пръстите на дясната ръка. Арестували триста души. Но Хаджи Димитър вече се скрил. Една нощ си отишъл в къщи да се прости с майка си. Майка му се разплакала, пък той ѝ казал, че няма място вече в Сливен за него. Отива в балкана не за печалба, ами да мъсти на душмани-те. Тогава тя го благословила и той заминал. С него заминал и Радил и още други момчета.

100. ХАДЖИ ДИМИТЪР И ЛОШООЛУ

В чаршията, пред моста в Клуцохор, е била фурната на дядо Кондю Сими-тчиев. Отсреща през реката, срещу касапниците, е била налбантницата на Ло-шоолу- зъл, свадлив и отмъстителен турчин, както показва прозвището му. Един ден Лошоолу минал край фурната и троснато със заплаха поръчал на Кондю да му опече за другия ден гювеч- шаран с орехи и да го занесе в дома му до Кон баня. Изплашеният Кондю със скрито негодувание приел поръчката, знаейки, че ще му бъде заплатено. В същото време Хаджи Димитър и Димитър Дишлията били пред Хаджимихалевото кафене, отсреща през реката и наблюдавали случ-ката. След отминаването на Лошоолу отишли при Кондю и го запитали за разго-вора им. След опита да прикрие той им казал истината. Изслушали го двамата, спогледали са и му казали да не пече никакъв гювеч и риба и че на другия ден Лошоолу пак ще мине край фурната му и ще го поздрави със "Сабахаиролсун", "Помога бог, бай Кондьо".

Смиреният бай Кондю предпочел вторатаа поръчка. И така станало. Защото вечерта, когато Лошоолу, минавайки през Коруча за дома си, бил добре нало-жен от Хаджи Димитър и Дишлията, като му поръчали да мине утрината край фурната и така да поздрави Кондю, което злият ага послушно изпълнил. Кондю до живота си помнел и разправял за гювеча и поздрава на Лошоолу.

101. ХАДЖИДИМИТРОВОТО КЛАДЕНЧЕ

Баба Мариница е наша роднина. Била е сестра на моя дядо Вълю-другия ми дядо. Живяла с мъжа си, дядо Марин, в къщичката си на мястото на сегашно-то читалище.

Нямали деца. Когато умрял дядо Марин, останала сама. Дядо ми Вълю ѝ приписал половината чеир на Ръжънлъка, защото нямала с какво да се гледа. Добре, но тя го смятала за малко земя и вземала и го продала на дядо Савко. Савковите наследници го имаха доскоро. От сюромашлък тя взела, че си заве-